

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **A. O. G.**, zast. JUDr. Athanassiose Pantazopoulou, advokátem, se sídlem Slavíkova 1510/19, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2024, č. j. OAM-501/ZA-ZA12-K03-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 7. 2025, č. j. 41 Az 5/2024-56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobkyni neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a, ani podle § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění do 30. 9. 2025 (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobkyně se proti napadenému rozhodnutí bránila žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který ji shora uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[3] Krajský soud v napadeném rozsudku především odmítl námitku týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu ve smyslu § 3 správního řádu. Žalovaným shromážděné podklady považoval za dostatečné k rozhodnutí a zdůraznil, že žalobkyně měla ve správním řízení dostatek prostoru k přednesení veškerých podstatných skutkových tvrzení, s podklady rozhodnutí se seznámila a vyjádřila se k nim, přičemž žalovaný se jejími vyjádřeními včetně doložených zpráv zabýval. Krajský soud poté podrobně posoudil předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona o azylu s ohledem na tvrzení žalobkyně a dospěl ve shodě s žalovaným k závěru, že u žalobkyně nejsou dány podmínky pro udělení mezinárodní ochrany v kterékoliv z jejích forem. Krajský soud žalobkyni nepřisvědčil ani v tom, že by napadeným rozhodnutím došlo k porušení čl. 3 a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ani k tvrzenému porušení jejího práva na lékařskou péči, jelikož návrat do země původu nemusí nutně znamenat

zhoršení jejího zdravotního stavu. Onemocnění [obsahuje citlivé údaje], kterým žalobkyně nesporně trpí, není v jejím případě život ohrožující, a tedy ani překážkou toho, aby se vrátila do Nigérie, kde v tomto ohledu prokazatelně existuje dostupná lékařská péče. Krajský soud nakonec nepovažoval za důvodnou ani žalobní námitku, podle níž se žalovaný řádně nevypořádal s tím, zda je Nigérie místem s plnou garancí lidských práv. Zdůraznil, že z napadeného rozhodnutí takový závěr nevyplývá. Naopak i na základě zpráv předložených žalobkyní žalovaný připustil, že ohledně násilí na ženách není situace v Nigérii ideální, ale současně vysvětlil, proč tuto skutečnost nepovažuje za azylově relevantní v případě žalobkyně.

III.

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatelka v kasační stížnosti nejprve polemizuje se závěry krajského soudu ohledně neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Zejména se vyjadřuje k možnému zhoršení jejího [obsahuje citlivé údaje] při návratu do země původu (kde byla znásilněna) a k související možnosti přesídlení v rámci Nigérie. Stěžovatelka zdůrazňuje, že se již jednou zkusila přesídlit z místa, kde jí bylo ublíženo a kde žila s otcem a bratrem, avšak tato změna jí nikterak nepomohla a pokusila se o sebevraždu. Teprve až po opuštění Nigérie se začala cítit lépe. Podle stěžovatelky žalovaný uměle hledal důvody pro zamítnutí její žádosti o mezinárodní ochranu a své závěry učinil v rozporu s důkazy založenými ve správním spise. Obdobně pak postupoval i krajský soud v napadeném rozsudku.

[6] Stěžovatelka dále ve vztahu k závěrům krajského soudu ohledně neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu namítá, že žalovaný ve správním řízení řádně nezohlednil lidský faktor a zlehčoval stěžovatelčinu situaci. Zdůrazňuje, že jí po návratu do země původu sice nehrozí přímé ohrožení života od jiné osoby v důsledku fyzického násilí, ale je ohrožena [obsahuje citlivé údaje] způsobenou posměchem lidí v okolí v zemi, kde se necítí bezpečně. Nadto má stěžovatelka za to, že policie, případně další státní orgány, efektivně nevyšetřovaly její případ a nebyly schopny jí nabídnout účinnou ochranu. Stěžovatelka také nesouhlasí s tím, že jí správní orgány nutí vrátit se do země, kde nemá žádné zázemí, rodinu, přátele, práci a pojí ji k ní pouze traumatizující zážitky (spojené s přepadením její rodiny, [obsahuje citlivé údaje] a zabitím jejího bratra) a dodává, že Českou republiku považuje za mnohem bezpečnější zemi, nikterak zde neparazituje na sociálním systému, živí se poctivou prací, platí si pojištění, našla si zde bydlení a má zájem začít nový život v bezpečí.

[7] Stěžovatelka poté v kasační stížnosti obsáhle cituje z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 1 Azs 422/2019-43, aniž z něj dovozuje jakýkoliv konkrétní závěr pro nyní posuzovanou věc. Nakonec v kasační stížnosti uvádí, že je vedeno správní řízení o jejím vyhoštění, v němž odvolací správní orgán rozhodnutím ze dne 15. 9. 2025, č. j. MV-136672-13/OAM-2023, původní rozhodnutí o správním vyhoštění zrušil s odůvodněním, že je třeba důkladněji prošetřit, zda ve stěžovatelčině případě existují důvody znemožňující vycestování z území České republiky.

IV.

pokračování

[8] Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout, neboť popírá její oprávněnost. Má za to, napadené rozhodnutí i napadený rozsudek byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný uvádí, že tvrzeným důvodem stěžovatelčiny žádosti o mezinárodní ochranu byla obava z návratu do Nigérie z důvodu osobní bezpečnosti. Stěžovatelka ale v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by jí bylo možno mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona o azylu udělit. Žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí obsáhle své závěry odůvodnil a vypořádal veškerá stěžovatelkou uplatněná tvrzení.

V.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přijatelností kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že projednávaná věc je věcí, v níž rozhodoval specializovaný samosoudce, v souladu s § 104a s. ř. s. především posuzoval, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní stěžovatelčiny zájmy. V opačném případě byl ji musel odmítnout jako nepřijatelnou.

[10] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, na který lze nyní pro stručnost odkázat. Tato kritéria se přitom uplatní i za platné právní úpravy, která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, v nichž kasační soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28).

[11] Stěžovatelka sama důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému přezkumu neuvádí. Z kontextu odůvodnění kasační stížnosti s přihlédnutím k obsahu soudního a správního spisu je přitom neshledal ani Nejvyšší správní soud.

[12] V kasační stížnosti stěžovatelka především žalovanému, a dílem i krajskému soudu vytýká, že závěr o nesplnění podmínek pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu učinili v rozporu s důkazy nacházejícími se ve správním spise a uměle hledali důvody pro zamítnutí její žádosti o mezinárodní ochranu. Zdůrazňuje přitom, že uskutečněné přesídlení z místa, kde byla [obsahuje citlivé údaje], do jiné části země původu jí nikterak [obsahuje citlivé údaje] neulevilo a lépe se začala cítit teprve poté, co zemi původu opustila.

[13] Nejvyšší správní soud se již ve své judikatuře k charakteru rozhodnutí o udělení humanitárního azylu vyjádřil. V právní větě k rozsudku ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, vyslovil, že „*ustanovení § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl“ představuje správní uvážení.“* Jak již Nejvyšší správní soud vyložil v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 6 Azs 55/2009-71, udělení humanitárního azylu by bylo možné „*např. osobám zvláště těžce postiženým nebo nemocným, osobám přicházejícím z oblastí postižených humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory.*“ Zároveň v rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, Nejvyšší správní soud poukázal na to, že na udělení azylu z humanitárních důvodů nemá žadatel subjektivní právo a soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, a v právní větě k rozsudku ze dne 22. 1. 2004,

č. j. 5 Azs 47/2003-48, k tomu dodal, že „*samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.*“

[14] Žalovaný na straně 14 napadeného rozhodnutí v souvislosti s možností udělení azylu podle § 14 zákona o azylu uvedl, že zkoumal zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situaci stěžovatelky a přihlédl k jejímu věku, přičemž nenalezl žádný důvod hodný zvláštního zřetele, pro který by bylo možné stěžovatelce udělit azylu z humanitárního důvodu. Z napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud vycházejí z výše předestřených ustálených závěrů Nejvyššího správního soudu neshledal při naznačeném omezeném soudním přezkumu napadeného rozhodnutí, že by žalovaný ve vztahu k možnosti udělit stěžovatelce humanitární azyl překročil meze správního uvážení nebo rozhodl v rozporu se zjištěným skutkovým stavem či že by jeho úvahy ohledně neudělení humanitárního azylu neodpovídaly pravidlům logického uvažování nebo nebyly s ohledem na skutkové okolnosti případu úplné.

[15] Krajský soud ve shodě s žalovaným poukázal na to, že z lékařské dokumentace založené ve správním spisu nevyplývá, že by stěžovatelčiny zdravotní obtíže související s jejím [obsahuje citlivé údaje] byly život ohrožující a že by vyžadovaly nákladnou či specializovanou léčbu, která by v zemi původu nebyla dostupná. Sama stěžovatelka neuvedla, že by se její zdravotní stav zhoršoval, ani že by ji zdravotní stav omezoval v pracovním životě. Onemocnění jí ostatně nebránilo ani cestovat po Evropě (v roce 2019 z Itálie do České republiky, v roce 2020 do Francie a v roce 2023 zpět do České republiky). Krajský soud současně nad rámec odůvodnění napadeného rozhodnutí ke stěžovatelkou uváděným pokusům o sebevraždu poukázal na to, že ani možnost zhoršení [obsahuje citlivé údaje] stěžovatelky v případě návratu do země původu nepředstavuje případ zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona o azylu, a to zvláště za situace, kdy stěžovatelka má nezpochybněnou možnost se v rámci země původu přestěhovat na jiné místo a v Nigérii je dostupná také potřebná [obsahuje citlivé údaje] péče a pomoc.

[16] Nejvyšší správní soud s ohledem na uvedené souhlasí s krajským soudem v tom, že žalovaný nepochybil, nepovažoval-li stěžovatelčin případ za „*případ zvláštního zřetele hodný*“ ve smyslu § 14 zákona o azylu a mezinárodní ochranu v této formě jí neudělil. Opětovně přitom poukazuje na skutečnost, že na udělení humanitárního azylu nemá stěžovatelka subjektivní právo. Přijatelnost kasační stížnosti tedy nemůže založit stěžovatelčina námitka, že pouhé přesídlení v rámci Nigérie (které v době svého pobytu v zemi původu uskutečnila) jejímu [obsahuje citlivé údaje] nepomohlo, ani její obecná argumentace, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je v části týkající se neudělení humanitárního azylu v rozporu s důkazy založenými ve správním spise.

[17] Stěžovatelka dále v kasační stížnosti ve vztahu k posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu ve spojení s § 14a odst. 2 písm. b) téhož zákona uvádí, že jí sice v případě návratu do země původu nehrozí skutečné přímé ohrožení života fyzickým násilím, ale naopak [obsahuje citlivé údaje] způsobená posměchem okolí v zemi, kde se necítila bezpečně. Připomíná rovněž, že nigerijské státní orgány včetně policie efektivně nevyšetřovaly její případ, nebyly jí schopny nabídnout účinnou ochranu a nadto

pokračování

se jí vysmívaly. Stěžovatelka má rovněž za to, že ve správním řízení žalovaný její situaci zlehčoval a řádně nezvážil lidský faktor.

[18] Žalovaný se možností udělit stěžovatelce doplňkovou ochranu podle shora zmiňovaných ustanovení zákona o azylu zevrubně zabýval na stranách 14 až 18 napadeného rozhodnutí a krajský soud poté v odstavcích 53. až 57. napadeného rozsudku. V té souvislosti přitom poukázal také na závěry, které vyslovil k možnosti udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu.

[19] Žalovaný ve vztahu ke znásilnění stěžovatelky a jeho dopadům na její život vyslovil, že se jednalo o ojedinělý [obsahuje citlivé údaje] její osobě, z něhož nelze dovozovat, že se jedná o událost v Nigérii běžnou a že by se stěžovatelka měla obávat opakování činu. Nigerijská policie se dostavila na místo činu, započala úkony vyšetřování včetně výsledků a se stěžovatelkou komunikovala ohledně postupu ve vyšetřování. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí uvedl, že stěžovatelka z Nigérie odjela nikoliv z obavy z opakování [obsahuje citlivé údaje], ale aby se lépe vyrovnala s traumatickými vzpomínkami. Žalovaný tedy neshledal, že by nigerijské policejní orgány nebyly ve věci stěžovatelčina [obsahuje citlivé údaje] činné, nebo že by tuto událost úmyslně přehlížely. Dospěl tedy k závěru, že stěžovatelka nemá důvod se obávat, že jí nebude poskytnuta příslušná pomoc a ochrana policie v případě potřeby. Ohledně postoje společnosti, respektive některých osob, k [obsahuje citlivé údaje], žalovaný uvedl, že se jednalo o individuální jednání jednotlivců, nikoliv nigerijského aparátu jako celku, a byť je možné jej považovat za neetické, stěžovatelka neuvedla, že by byla jakkoliv ohrožena více než jen slovními výpady, a to jen osob, které mohly o [obsahuje citlivé údaje] vědět. I v takovém případě se však stěžovatelka dokázala ostrakizaci vyhnout přestěhováním se do jiného města (ke své tetě), kde téměř rok žila bez zjevných potíží. Žalovaný rovněž poznamenal, že stěžovatelka v průběhu prvního pohovoru k první žádosti o mezinárodní ochranu před správním orgánem uvedla, že se chce do Nigérie vrátit a žít u své tety, kde před tím rok pobývala, aniž by uvedla jakékoliv vážné obtíže, včetně negativního jednání okolí. Žalovaný tedy uzavřel, že stěžovatelce v případě návratu do země původu nehrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání, a proto nepřistoupil k udělení mezinárodní ochrany podle § 14a odst. 1 zákona o azylu ve spojení s § 14a odst. 2 písm. b) téhož zákona. Krajský soud v napadeném rozsudku závěrům žalovaného přisvědčil.

[20] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu může vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu hrozit též ze strany soukromých osob, avšak v zásadě pouze za situace, že se postižená osoba obrátí s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu (není-li zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout), přičemž tyto orgány neučiní přiměřené kroky k zabránění vážné újmy nebo pronásledování (srov. např. rozsudek ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, nebo usnesení ze dne 21. 10. 2009, č. j. 5 Azs 44/2009-73).

[21] Z právě uvedeného v kontextu posuzované věci je zřejmé, že ani stěžovatelčina argumentace, v níž vyjadřuje nesouhlas se závěry krajského soudu (i žalovaného) o nemožnosti udělit jí doplňkovou ochranu podle § 14a odst. 1 zákona o azylu ve spojení s § 14a odst. 2 písm. b) téhož zákona nemůže založit přijatelnost kasační stížnosti. [obsahuje citlivé údaje] v zemi původu, kterému čelila, způsobila nelegální ozbrojená skupina

soukromých osob, přičemž takové jednání je v Nigérii trestné a ve stěžovatelských případech je vyšetřovala nigerijská policie. Stěžovatelka se tedy obrátila s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu a tyto učinily přiměřené kroky k poskytnutí ochrany (k zabránění vážné újmy) stěžovatelce. Stěžovatelkou poukazovaná [obsahuje citlivé údaje] způsobená posměchem okolí v zemi původu v daném případě nemůže sama a bez dalšího naplnit obsah pojmu „*vážná újma*“ užívaného v § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, a tudíž nepředstavuje důvod k udělení doplňkové ochrany. Jakkoliv případný posměch některých jednotlivců vůči stěžovatelce (v podobě slovních výpadů) jistě představuje neetické chování a Nejvyšší správní soud jej nehodlá nikterak omlouvat a bagatelizovat, nepředstavuje současně systémový problém v rámci nigerijského státního aparátu. Jak již uvedeno výše, stěžovatelka mu může čelit přesídlením z města, kde k jejímu [obsahuje citlivé údaje] došlo, v rámci země původu, jak ostatně již v minulosti učinila. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně vyslovil, že právě možnost vnitřní ochrany (někdy též označovaná jako „možnost vnitřního útěku“ či „možnost vnitřního přesídlení“) je také důvodem pro neudělení mezinárodní ochrany (srov. např. rozsudek ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-93, či rozsudek ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74). Ze správního spisu ani z obsahu napadeného rozhodnutí pak nevyplývá stěžovatelkou namítaná skutečnost, že žalovaný její situaci zlehčoval a řádně neposoudil všechny okolnosti případu. Naopak, napadené rozhodnutí žalovaný podrobně odůvodnil, přičemž neopomněl vzít v potaz ani stěžovatelkou doložené dokumenty.

[22] Rovněž stěžovatelčina námitka, že ji správní orgány nutí vrátit se do země, kde nemá žádné zázemí, rodinu, přátele, práci a pojí ji k ní pouze traumatizující zážitky, není důvodem k přijetí kasační stížnosti k věcnému přezkumu, byť stěžovatelka současně zdůrazňuje, že Českou republiku považuje za mnohem bezpečnější zemi, nikterak zde neparazituje na sociálním systému, živí se poctivou prací, platí si pojištění, našla si zde bydlení a chce zde začít nový život v bezpečí. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již mnohokrát vysvětlil, že mezinárodní ochrana je institutem zcela výjimečným, poskytovaným pouze na základě taxativně vymezených důvodů v zákoně o azylu, který neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Jeho prostřednictvím tudíž nelze legalizovat pobyt cizince na území České republiky (srov. např. rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003-47, rozsudek ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81, usnesení ze dne 12. 7. 2016, č. j. 2 Azs 115/2016-26). Ani případný zhoršený standard ochrany práv jednotlivců v zemi původu ve srovnání s Českou republikou pak bez dalšího nezakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany, nýbrž podstatná pro posouzení naplnění zákonných podmínek pro udělení azylu je konkrétní situace žadatele a důvody, pro které o mezinárodní ochranu žádá (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2005, č. j. 5 Azs 207/2004-53). Takové individualizované azylově relevantní okolnosti však v nynějším případě stěžovatelka neuvedla a neplynou ani z obsahu spisů.

[23] K citaci z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 1 Azs 422/2019-43, kterou stěžovatelka uvádí v části IV. kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud připomíná v judikatuře opakovaně zdůrazňovaný požadavek, podle něhož má-li určitá argumentace vůbec představovat kasační námitku, musí být dostatečně konkrétní (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2023, č. j. 8 As 163/2021-59, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2023, č. j. 8 As 5/2022-44). Je na místě dodat, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí

pokračování

krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Aby byla přípustná, musí stěžovatelka na rozhodnutí krajského soudu reagovat a konkrétně a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě jeho závěry (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016-38, nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351). Pokud tak neučiní, je kasační stížnost (nebo její část) nepřipustná dle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. Pro právě uvedené prostá citace ze soudního rozhodnutí vydaného v jiné věci bez spojení s konkrétním skutkovým dějem, bez jakékoliv individualizace a bez konkrétní reakce na závěry uvedené v napadeném rozsudku nesplňuje uvedené judikатурní požadavky, je nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., a Nejvyšší správní soud se jí proto více nezabýval.

[24] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné stěžovatelčiny námitky uvedené v kasační stížnosti, tudíž důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání nejsou dány.

VI.

[25] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl.

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33). Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalovanému jako v řízení úspěšnému účastníku žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2026

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu